

Arrest

nr. 98 281 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 januari 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden het Rijk op 18 januari 2010 te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 12 juli 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 054 van 17 november 2011 weigerde de Raad verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 november 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienden via een op 15 december 2011 gedateerd schrijven een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 13 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers' eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Verzoekers dienden op 2 mei 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De adjunct-commissaris nam op 27 juni 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers elk afzonderlijk een beroep in bij de Raad.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 30 juli 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen beide verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.10. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Bij arresten met nrs. 89 096 en 89 097 van 4 oktober 2012 weigerde de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 8 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 29 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door ;

[G. R.] [...]

[...]

[G. D.] [...]

[...]

+ kinderen:

[G. A.] [...]

[G. I.] [...]

[G. Z.] [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 09.07.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de [...] graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 23.08.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de aanvraag bij gebrek aan een voldoende ingevuld medisch getuigschrift.

Deze argumentatie is niet correct in die zin dat er bij de aanvraag wel degelijk een medisch getuigschrift werd gevoegd dat ook voldoet aan alle voorwaarden die vervuld dienen te worden teneinde de adviserend-geneesheer toe te laten een oordeel ten gronde te vellen.

In het verzoekschrift - die naar het oordeel van verzoekers als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumenten het aanvraag-dossier uitmaakt, word expliciet de aard en de ernst van de aandoening vermeld.

In het medisch getuigschrift wordt ook duidelijk standpunt ingenomen inzake de aard en de ernst van de aandoening.

De vaststelling van de vermeldingen én in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift tonen duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, in de zin dat alle elementen voorliggen.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

De argumentatie als zou er geen uitspraak zijn gedaan over de graad van ernst van de ziekte is niet correct.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gehele inhoud van het verzoekschrift én/of het standaard medisch getuigschrift, te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

En indien verwerende partij meende dat dit gegeven een probleem opleverde voor de beoordeling ten gronde van de aanvraag van verzoekster, dan diende zij verzoekster desgevallend om een bijkomend attest te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek ten gronde de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen, en door de vermelding én in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift van de noodzakelijk geachte behandeling (zie hoger) wordt er onmiskenbaar voldaan aan deze ratio legis.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid in het geval er in het standaard medisch getuigschrift wél de graad van ernst wordt vermeld, geëxpliciteerd, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Wel integendeel, verwerende partij vraagt geen enkel bijkomend stuk op, doch gaat eens te meer af te wijzen op basis van louter formele gronden.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoeker ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was het standaard medisch getuigschrift te onderzoeken, of nog verzoekster voor zover als nodig een bijkomend attest van een andere dokter voor te leggen, de rechten van verdediging aan de orde.

Dit overdreven formalisme met totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

De ratio legis van art. 9 TER VW bestaat erin personen die ziek zijn en die niet kunnen terugkeren naar hun land, een legaal statuut te verlenen. De procedure is gericht op zoveel als mogelijk informatievergaring, en het kan niet dat verzoekster telkens opnieuw wordt geconfronteerd met een beslissing tot onontvankelijkheid, waarbij zij dan uw zetel dient te vatten, en gebeurlijk een nieuwe procedure art. 9 TER VW dient in te leiden."

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij zelf geen formalisme oplegt, maar dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgelegd worden door de wetgever, meer bepaald door artikel 9§3 -3° Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat de ziekte, graad van de ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld worden in het standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers betwisten niet dat het voorgelegd standaard medisch getuigschrift de graad van de ernst bevat. Bovendien werd er geen ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers stellen dat verwerende partij bijkomende documenten moest vragen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeeld wordt op het moment van de indiening.

"Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde 'documentaire ontvankelijkheid[s]-voorwaarde' wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat de overweging in het bestreden arrest dat artikel 9ter,§1, derde lid van de vreemdelingenwet 'het algemeen principe niet

uit(sluit) dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt, geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen" (R.v.St.,nr. 214.351 van 30 juni 2011).

Het komt immers aan verzoekers toe om de nodige elementen naar voor te brengen teneinde hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter afdoende te ondersteunen. Uit hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet blijkt[t] bovendien dat, om ontvankelijk te zijn, de graad van ernst uitdrukkelijk in het standaard medisch getuigschrift dient te worden vermeld.

"Verzoekers stellen dat zij op geen enkel moment werden gehoord en zich op generlei manier hebben kunnen verdedigen.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2007). "(RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624).

[...]

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing is redelijk aangezien de aanvraag van verzoekers niet voldoet aan de wettelijke vereisten."

3.1.3.1. De aangevoerde schending van materiële motiveringsplicht moet, in casu, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asiel-aanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij

nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit voormelde bepaling volgt dat een vreemdeling die, op grond van medische redenen, tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient te voegen dat de ziekte waaraan hij lijdt vermeldt, alsmede de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers een standaard medische getuigschrift voegden bij hun middels een aangetekend schrijven van 23 augustus 2012 ingediende verzoek om, op grond van medische redenen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Verweerder oordeelde dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat in het door hen aangebrachte standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet wordt vermeld, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voornoemde wetbepaling.

Verzoekers houden voor dat de aard en de ernst van de aandoening waaraan verzoeker lijdt zowel in het door hen overgemaakte standaard medisch getuigschrift als in het begeleidend schrijven – *“het verzoekschrift”* – van hun advocaat worden vermeld.

Allereerst moet worden herhaald dat artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de graad van ernst van de aangevoerde medische problematiek moet worden vermeld in een standaard medisch getuigschrift en dat verweerder verplicht is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”* van dezelfde wetbepaling. Door uiteen te zetten dat de graad van ernst van de aandoening waaraan verzoeker lijdt kan worden gelezen in *“het verzoekschrift”* tonen verzoekers dan ook niet aan dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend. In het aangebrachte standaard medisch getuigschrift wordt ook niet verwezen naar het schrijven van verzoekers' raadsman, zodat niet kan worden gesteld dat de inhoud van dit schrijven deel uitmaakt van het standaard medisch getuigschrift. Van verweerder kan dan ook niet verwacht worden dat hij de inhoud van *“het verzoekschrift”* in aanmerking zou nemen bij de vraag of voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvereisten die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden opgelegd.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers aan verweerder overmaakten onder *“B/ DIAGNOSTIC: description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur la base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter est introduite”* louter wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan een *“psycho-neurose post-commotionnelle depuis 2009, consécutive des traumatismes anxio-cerebrale”* en derhalve geenszins kan worden gesteld dat de graad van ernst van de aandoening waaraan verzoeker lijdt wordt vermeld. De arts die verzoeker consulteerde heeft zich immers beperkt tot het weergeven van de medische klacht en het toelichten van de (vermoedelijke) oorzaak ervan in de rubriek die is voorbestemd om onder meer de graad van ernst van de ingeroepen aandoening uiteen te zetten.

Voorts moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf wenst te worden gemachtigd om bij zijn aanvraag alle door de wetgever bepaalde inlichtingen te verstrekken. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling nalaat de vereiste inlichtingen mee te delen op verweerder de verplichting zou rusten om de betrokken vreemdeling hieromtrent te contacteren. De Raad moet er opnieuw op wijzen dat artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat indien het standaard medisch getuigschrift niet de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van dezelfde wet bepaalde inlichtingen bevat verweerder de aanvraag onontvankelijk moet verklaren. Waar verzoekers menen dat *“een strikt formalisme wordt geëist”* kan de Raad enkel aangeven dat verweerder zich houdt aan de wet en dat eventuele kritiek op de wet niet kan leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.3. Uit het gegeven dat verzoekers, die werden bijgestaan door een raadsman, nalieten een standaard medisch getuigschrift over te maken waarin alle door de wetgever bepaalde inlichtingen zijn opgenomen kan worden afgeleid dat zij zelf onzorgvuldig optraden, maar niet dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door dit gebrek op te merken en hieraan de door de wetgever voorziene gevolgen te verbinden.

3.1.3.4. De Raad benadrukt voorts dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.1.3.5. Waar verzoekers nog verwijzen naar een schending van andere *“beginselen van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en zij op dit punt in gebreke blijven (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de formele en van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE, 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

‘Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Het is het duidelijk dat verzoekers er mochten op vertrouwen dat hun aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan correct medisch attest beroepen, als een dergelijk attest voorligt, doch niet wordt aanvaard, en anderzijds nooit een bijkomend attest werd gevraagd.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekers tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Dat zich in dit verband trouwens de vraag stelt of een niet medisch geschoold persoon zomaar kan oordelen over de ontvankelijkheid van aanvragen medische regularisatie, vraag die ontkennend dient beantwoord te worden, en wellicht veel problemen zou kunnen oplossen.

Dat het alleszins een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt dat de ingediende medische attesten worden beoordeeld door een niet-arts, die geenszins enige medische scholing achter de rug heeft.

Dat alleen al om deze reden de hier bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.2. Verweerder verwijst naar de bespreking van het eerste middel en werpt aanvullend het volgende op:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.)."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Wat betreft de stelling van verzoekers dat verweerder nooit is overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen kan het volstaan op te merken dat verzoekers niet aantonen dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet de door de wetgever bepaalde inlichtingen bevat en dus onontvankelijk is. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf niet op ontvankelijke wijze werd ingediend, dan dient er uiteraard geen onderzoek ten gronde te gebeuren.

Tevens moet worden vastgesteld dat artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het toekomt aan *“de gemachtigde van de minister”* c.q. de bevoegde staatssecretaris om een aanvraag die op medische gronden werd ingediend onontvankelijk te verklaren wanneer in het ter onderbouwing van deze aanvraag aangebrachte standaard medisch getuigschrift *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* niet zijn vermeld. Nergens wordt bepaald dat deze *“gemachtigde”* een arts dient te zijn of een medische scholing dient te hebben genoten. Door aan te geven dat zij er de voorkeur aan geven dat een persoon met een medische scholing zou onderzoeken of de graad van ernst van een medische aandoening in een standaard medisch getuigschrift is weergegeven tonen verzoekers dan ook niet aan dat enige bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Zij maken met hun beschouwingen ook niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoeker lijdt niet wordt weergegeven in het neergelegde standaard medisch getuigschrift, zodat in casu ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingen

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK